

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **N. S.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Republika Severní Makedonie,
v ČR hlášeným pobytem X,

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2025, č. j. OAM-7519-26/ZR-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 9. 2025, č. j. OAM-7519-26/ZR-2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.269,40 Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zrušil platnost povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a dle § 871 odst. 3 téhož předpisu stanovil žalobci lhůtu k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Důvodem zrušení oprávnění k pobytu bylo závažné narušení veřejného pořádku spočívající v žalobcově opakované trestné činnosti.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nijak svou trestnou činnost z let 2004, 2008, 2023 a 2024 nepopřel, měl však za to, že žalovaný podklady interpretoval formalisticky, neboť žalobce byl sice odsouzen celkem čtyřikrát, ale v průběhu dvaceti let, což nesvědčí o vysoké frekvenci škodlivého jednání. Navíc se vždy jednalo o přečiny, tedy společensky nejméně závažný druh trestné činnosti.
3. Žalobce zastává názor, že nepředstavuje trvalé nebezpečí pro veřejný pořádek. Aplikace § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je podmíněna dvěma faktory, a to závažností protiprávního jednání a přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce žije na území ČR podstatnou část svého života, realizuje zde své zásadní rodinné vazby. Žije tu rovněž jeho dcera, která trpí nevyléčitelnou nemocí, a vnoučata. Nucené odloučení žalobce by představovalo zásadní zásah do jeho rodinného života, v kontextu své trestné činnosti by považoval takový postup za nepřiměřeně přísný.
4. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS) ve vztahu k neurčitému právnímu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ žalobce uvedl, že tento termín vymezuje v cizineckém právu zejména směrnice č. 2004/38/ES a návazná judikatura Soudního dvora Evropské unie (SDEU). Podle čl. 27 odst. 2 této směrnice musejí být opatření k zajištění veřejného pořádku v souladu se zásadou přiměřenosti a založena na chování dotyčné osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V tomto směru poukázal na další judikaturu NSS.
5. Je tedy třeba zvažovat výsledky provedeného dokazování a aplikovat je na situaci účastníka řízení. Žalobce má za to, že nedošlo k natolik závažnému narušení veřejného pořádku, aby bylo nutné pobytové oprávnění rušit. Poukázal rovněž na to, že trestní soudy neuložily žalobci trest vyhoštění, od posledního odsouzení uběhl jeden rok, a proti žalobci nebyly dosud evidovány jiné (nové) prohřešky. Uzavřel, že veřejný pořádek sice narušil, ale nikoliv závažným způsobem. Zrušení pobytu z tohoto důvodu, i s přihlédnutím k jeho rodinným vazbám, není na místě.
6. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Součástí žaloby byl též návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud nevyhověl usnesením ze dne 10. 11. 2025, čj. 1 A 49/2025-25, v právní moci dne 11. 11. 2025.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh správního řízení a obsah žaloby. Trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Upozornil na žalobcova odsouzení, podrobně se zabýval nejen údaji z opisu rejstříku trestů, ale i skutkovým jednáním. Má za to, že s ohledem na charakter trestné činnosti (podvod, maření výkonu úředního rozhodnutí, přechovávání omamných látek). Pokud by zákon neporušoval opakovaně, nebylo by řízení o odnětí pobytu vůbec zahájeno. Jeho zrušení osobě, která má čtyři

záznamy v opisu rejstříku trestů a pět v kartě řidiče, je v souladu s aktuální judikaturou. Žalovaný nepostupoval formalisticky.

9. Dále uvedl, že žalobce ve správním řízení nevyléčitelnou nemoc své dcery nejenže neprokázal, ale ani netvrdil. Žalovanému není ani známo, že by žili ve společné domácnosti, nebo že by žalobce své dceři nějak pomáhal a v jakém rozsahu tak činí, nic z toho nebylo doloženo. Naopak má žalovaný povědomí o tom, že žalobce žije v pronajatém bytě sám. Tvrzení nyní uváděná v žalobě jsou ničím nepodložená. Zmínil rovněž, že žalobce jako občan Severní Makedonie požívá práva bezvízového styku v režimu 90 dní pobytu každých 180 dnů, a může tak na území legálně vstoupit a rodinu navštěvovat i bez uděleného pobytového oprávnění.
10. Dále uvedl, že zrušení trvalého pobytu není trestem vyhoštění, který je vždy spojen se zákazem pobytu. Ten nebyl žalobci uložen, ani v trestní, ani správní rovině. Žalobce tak může, při splnění příslušných podmínek, žádat o udělení pobytového oprávnění znovu. Odkázal na judikaturu NSS, z níž plyne, že cizinec nemá automatické právo na pobyt na území ČR v situaci, kdy se zde nachází jeho rodina.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro věc samou podstatné skutečnosti.
13. Žalovaný dne 2. 7. 2024 zahájil z moci úřední správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu, že žalobce ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, přičemž k tomuto usnesení do spisu založil rozhodnutí prvostupňového i odvolacího soudu z roku 2024 ohledně trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, kterého se dopustil žalobce tím, že řídil motorové vozidlo, i když měl uložený správní trest zákazu řízení. Téhož dne si žalovaný opatřil opis z rejstříku trestů, v němž jsou uvedena žalobcova odsouzení za trestné činy z let 2004 (podvod), 2008 (podvod), 2023 (přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu) a 2024 (maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání). Zbylé rozsudky si žalovaný od příslušných soudů vyžádal.
14. Dne 23. 7. 2024 bylo žalovanému doručeno vyjádření právního zástupce uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, v němž navrhl provedení žalobcova výslechu za účelem objasnění okolností odsouzení. Uvedl, že v ČR žije se dvěma dětmi, občany ČR, v domovské zemi naopak žádné zázemí nemá.
15. Žalovaný požádal Krajské ředitelství policie, odbor cizinecké policie, dne 2. 8. 2024 o prověření místa a okolností žalobcova pobytu. Z informací sdělených při pobytové kontrole sousedy a vlastníci bytu plyne, že žalobce žije v tomto bytě již asi deset let, a to sám. Žalovaný si též opatřil výpis z evidenční karty řidiče, z nějž plyne, že žalobce spáchal celkem pět přestupků, a byl mu dvakrát uložen správní trest zákazu řízení motorových vozidel.
16. K věci byl žalobce žalovaným vyslechnut dne 8. 10. 2024 (viz protokol o výslechu, čj. OAM-7519-23/ZR-2024). Při tomto úkonu uvedl, že v ČR pobývá trvale od roku 1995, jeho bývalá žena je občankou ČR. Se současnou partnerkou se před rokem rozešel, nyní spolu „jsou a nejsou“, vztah trvá už devět let, byli spolu na dovolené v Turecku, ve společné domácnosti nikdy nežili. Se svou bývalou ženou má dvě děti a čtyři vnoučata. Potvrdil, že v bytě žije sám. Zdravotní problémy nemá, je soběstačný. Na území ČR nemá osobu, která by na něm

byla existenčně závislá. Kromě dcery nežije na území ČR nikdo. Bratři žijí v domovském státě a Austrálii, syn v Rakousku. Bratr provozuje pravidelnou autobusovou linku do Makedonie, žalobce mu pomáhá s logistikou. Zdravotní pojištění si žalobce hradí, s ničím se neléčí. Uvedl, že byl odsouzen celkem třikrát, jedno řízení ještě běží. V jiném státě odsouzen nebyl. K trestu odnětí svobody byl odsouzen jednou. Nevěděl, že spáchaná trestná činnost může mít dopad do jeho pobytového oprávnění. Dluhy ani exekuce nemá. Do domovské země se nemůže vrátit, nemá tam zázemí, byl by tam prakticky cizincem.

17. Žalovaný si poté dne 2. 12. 2024 opatřil další opis z evidence rejstříku trestů, z něž plyne, že žalobci byla v případě trestní věci rozhodnuté v roce 2023 prodloužena zkušební doba, a to o deset měsíců do 22. 1. 2026. Výzvou ze dne 2. 12. 2025 vyzval právního zástupce k seznámení se s podklady, kterou mu doručil dne 3. 12. 2024; žalobce ani jeho zástupce však na výzvu ve stanovené lhůtě nereagovali. Poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 24. 9. 2025, čj. OAM-7519-26/ZR-2024, jímž žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
19. Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil a žalovaný jeho nařízení nepožadoval. Soud přitom neshledal potřebu dokazování nad rámec důkazů obsažených ve správním spisu.
20. Při posouzení žaloby soud vycházel z následujících ustanovení právních předpisů.
21. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
23. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. [p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
24. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. dubna 2004 č. 2004/38/ES (dále jen „pobytová směrnice“) [o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

25. Námitky žalobce spočívají jednak ve zpochybnění správnosti výkladu a aplikace pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to i v kontextu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, a dále v tvrzeném zásahu do soukromého a rodinného života.
26. Soud na úvod poznamenává, že pojem „závažné porušení veřejného pořádku“ je z pohledu právní teorie tzv. neurčitý právní pojem, který ze své podstaty a záměrně není jednoznačně vymezen, a jeho výklad může být proměnlivý a lišit se v závislosti na různých vnějších okolnostech. Je možné jej nicméně obecně definovat jako určitý „*normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané společnosti nezbytné. Nadto je možno pod pojmem veřejného pořádku rozumět také faktický stav společnosti, k němuž je dodržování tohoto heterogenního normativního systému zacíleno. Narušení veřejného pořádku je proto zároveň narušením normy a zároveň narušením optimálního stavu společnosti, který je účelem a dispozicí této normy.*“ (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2006, čj. 2 As 78/2006-64, č. 1335/2007 Sb. NSS). Je tedy zřejmé, že jde o určité normy, nikoliv nutně pouze právní, které jsou pro chod společnosti nezbytné. Význam uvedeného termínu se navíc může měnit v závislosti na místě, čase a konkrétní situaci, k nimž se vztahuje.
27. Tento závěr korigoval ve vztahu k cizineckému právu NSS v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, kdy uvedl, že „*při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.*“ Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“, respektive jeho „závažného narušení“, je tak třeba přihlížet ke smyslu a účelu, v jehož rámci jsou uvedené termíny užity.
28. Kriminalita vždy veřejný pořádek ze své podstaty narušuje. Trestní právo postihuje porušení těch nejzásadnějších norem, které společnost a stát považují za nezbytné pro lidské soužití, a to tam, kde prostředky jiných právních odvětví nepostačují ke korekci nežádoucího chování. Je tedy zjevné, že žalobce veřejný pořádek narušil, a to dokonce jednáním, na nějž zákon reaguje nejtvrději a spojuje s ním ty nejpřísnější sankce, které pozitivní právo zná.
29. Z již citované ustálené judikatury NSS nicméně plyne, že závažným narušením veřejného pořádku ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které je důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci, může být „*jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné obrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“ (viz již výše citované usnesení rozšířeného senátu č. 2420/2011 Sb. NSS). Uvedený výklad vychází z principu vyžadovaného i čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, kdy odsouzení samo nemůže bez dalšího způsobit přijetí opatření ve formě zrušení trvalého pobytu na území.
30. Mezi rozhodné okolnosti v takovém případě „*patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.* [...] Žalovaný měl současně vážit i přiměřenost přijatého opatření,

tedy zda zrušením trvalého pobytu nebudou nepřiměřeným způsobem dotčena práva a oprávněné zájmy stěžovatele.“ (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146, č. 2882/2013 Sb. NSS). Minulá trestná činnost může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu, byť se cizinec v době vydání rozhodnutí již nedopouští porušování veřejného pořádku (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. 9 Azs 313/2016-41, bod [31], nebo ze dne 20. 10. 2020, čj. 1 Azs 58/2020-42, body [19] až [21]).

31. Žalobcovu kriminální minulost lze rozdělit na dvě pomyslné etapy, kdy první z nich představuje závažnější trestná činnost ze začátku nultých let (z let 2004 a 2008), a druhou přečiny spáchané a odsouzené až v letech 2023 a 2024. Mezi těmito obdobími tedy uplynulo cca. 15 let, v nichž žalobce žádnou trestnou činnost nepáchal. V kontextu výše uvedené judikatury je třeba zkoumat kriminální činnost žalobce z více hledisek, nejen její závažnost, ale také dobu uplynulou od spáchání takových činů nebo chování po vykonání trestu včetně případné recidivy. Hrozba, kterou bude další pobyt žalobce na území představovat, přitom musí být významná a skutečná.
32. Uvedená teze tak dle názoru soudu zásadně snižuje relevanci prvních dvou odsouzení z let 2004 a 2008 pro nyní projednávanou věc. V kontextu přednesené judikatury totiž plynutím času nebezpečí, které pachatel pro společnost představuje, zpravidla klesá, pokud se trestné činnosti nedopouští opakovaně či soustavně. To je nutno odpovídajícím způsobem zohlednit i v řízení o zrušení trvalého pobytu a důvody, proč je třeba brát kriminální činy žalobce staršího data i nadále v úvahu, je jednoznačně třeba přezkoumatelným způsobem pojmenovat. S ohledem na text odůvodnění napadeného rozhodnutí však žalovaný toto neučinil. Ten se sice obšírně v rozhodnutí věnoval popisu jednotlivých skutků, i kvalifikoval žalobcovu trestnou činnost jako opakovanou, ale již nezohlednil, že mezi jednotlivými výše naznačenými „etapami“ uplynulo cca. 15 let, v nichž žalobce žádnou trestnou činnost nepáchal.
33. Z popisu z rejstříku trestů navíc plyne, že žalobce byl z výkonu trestu propuštěn předčasně a soud v říjnu roku 2018 po uplynutí příslušné zkušební doby vyslovil, že se žalobce osvědčil. Zahlazení odsouzení za trestný čin sice nebrání správnímu orgánu v tom, aby totéž jednání hodnotil ve správním řízení (v daném případě šlo o žádost o povolení k trvalému pobytu) jako závažné narušení veřejného pořádku (rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34), nicméně správní orgán musí zdůvodnit, na základě jakých úvah k takovému závěru došel. Obdobně se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, čj. 2 Azs 229/2019-33, k otázce zkušební doby stanovené při podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, jejíž uplynutí a následné osvědčení cizince může být významným indikátorem, že se cizinec polepšil, ovšem „[t]restněprávní status cizince je v tomto ohledu pro stěžovatele pouze východiskem jeho autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si v dostatečné míře podrobnosti opatřit a patřičně je reflektovat, nicméně musí na ně hledět s ohledem na odlišné účely trestního a cizineckého práva.“ Chování žalobce je tak třeba hodnotit autonomně od sféry trestního práva, vždy je však nutné takové úvahy náležitě odůvodnit.
34. Žalovaný ve svém rozhodnutí ovšem uvedl toliko, že se charakterem trestné činnosti zabýval a vyhodnotil ji jako závažné narušení veřejného pořádku. Ve svém rozhodnutí poté obsáhle opsal skutkové věty z vyžádaných soudních rozhodnutí, dále zmínil, že trestnou činnost nelze považovat za bagatelní, starší odsouzení by sama o sobě nestačila, avšak je třeba posuzovat chování za celou dobu pobytu, a v souhrnu jde o opakovanou trestnou činnost, pro niž jeho další pobyt na území ČR není žádoucí. Takové zdůvodnění je dle soudu

nedostatečné v tom smyslu, že v kontextu výše uvedeného nezohledňuje ani závažnost spáchaných činů, ani dobu uplynulou od jejich spáchání a období, kdy se žalobce takových činů nedopouštěl. Žalovaný se tak ve výsledku o výklad termínu *závažné narušení veřejného pořádku* ani nepokusil.

35. Pokud jde o trestné činy, za které byl žalobce odsouzen v letech 2023 a 2024, k nimž má žalovaný ve svém rozhodování především přihlížet, neboť jsou z relativně nedávné doby, jedná se podle § 14 odst. 2 trestního zákoníku „pouze“ o přečiny. To žalobce zdůraznil i v žalobě. První z nich byl vyřízen ve zkráceném řízení trestním příkazem a druhý poté peněžitým trestem při dolní hranici jeho možné výměry ve smyslu § 68 odst. 1 a 2 téhož zákona. Dále bylo zjištěno, že

žalobce se dopouštěl též méně závažné protiprávní činnosti v podobě pěti přestupků na úseku silničního provozu (např. překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o více než 50 km/h v roce 2016 nebo řízení pod vlivem alkoholu v roce 2023, za nějž byl žalobci dokonce uložen správní trest zákazu činnosti, který však porušil, což se následně projevilo odsouzením za trestný čin maření úředního rozhodnutí a vykázaní v roce 2024). V této souvislosti soud rovněž podotýká, že s ohledem na předestřenou judikaturu a čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice se hodnotí chování cizince na území jako celek, a lze tak vzít v úvahu i méně závažnou protiprávní činnost, za niž byl žalobce potrestán prostředky správního práva. V rozhodnutí však soud opět nedohledal jakoukoliv úvahu o tom, zda a proč jde o *závažné narušení veřejného pořádku*, případně proč je dané protiprávní jednání po uplynutí určité delší doby v přezkoumávaném řízení stále relevantní.

36. V tomto ohledu tak soud shledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto jej bylo potřeba zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Bude tak na žalovaném, aby v navazujícím správním řízení vypořádal všechny zjištěné podklady jako celek ve světle citované judikatury a smyslu aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i pobytové směrnice, a došel k jednoznačnému závěru, zda žalobce svým chováním *závažně narušuje veřejný pořádek*, či nikoliv.
37. Námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce soud rovněž shledal důvodnou. Předně je třeba uvést, že soud je vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Námitky by proto měly směřovat především proti aspektům správního řízení, k nimž soud přihlídnout může. Žalobce v rámci svého výslechu dne 8. 10. 2024 uvedl, že má na území přítelkyni, žije však dlouhodobě na jím uvedené adrese sám. Z jeho rodiny na území pobývá ještě jeho zletilá dcera s rodinou, které vídá téměř každý den. Jeho syn s vnučkami žijí v Rakousku. Bratři žalobce bydlí rovněž v zahraničí, mimo ČR. Je soběstačný, nepotřebuje s ničím pomoci, nemá na území existenčně závislou osobu. Uvedl, že rodina, jejíž podstatná část dlouhodobě žije v ČR, „je pro něj život“, nucené odloučení by pro něj znamenalo katastrofu. V domovské zemi by byl nyní prakticky cizincem, nemá tam s výjimkou jednoho z bratrů žádné vazby. V žalobě poté uvedl, že jeho dcera žijící v ČR trpí nevyлечitelnou nemocí, a je proto vhodné, aby byl žalobce této své příbuzné nablízku, a to i z důvodu eventuální péče o její dvě nezletilé děti. To bylo tvrzeno i v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud usnesením ze dne 10. 11. 2025, čj. 1 A 49/2025-25, nevyhověl.
38. Uvedená tvrzení žalobce jsou velmi obecná, přičemž žalobce v rámci správního řízení skutečnost, že jeho dcera trpí jakoukoliv, natož vzácnou nemocí, vůbec neuváděl. Podle rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018-34, „[p]řestože bylo správní řízení

o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60).“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil život a osobní poměry žalobce velmi důkladně. K nemoci jeho dcery však nemohl přihlédnout jednoduše kvůli tomu, že mu nebyla známa, jelikož ji žalobce po celou dobu správního řízení neuvedl. Uvedené tvrzení, podložené jedinou velmi obecnou lékařskou zprávou, se objevilo až v žalobě. V této souvislosti tak nezohlednění uvedené skutečnosti nepředstavuje pochybení žalovaného. Navíc, jak již soud uvedl ve svém usnesení o nevyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 10. 11. 2025, čj. 1 A 49/2025-25, pokud žalobce v žalobě uváděl, že v ČR má svou dceru, která trpí nevyléčitelnou život ohrožující autoimunitní chorobou, pro kterou je vhodné, aby jí mohl být žalobce nablízku, a to i z pohledu péče o dvě její nezletilé děti, tj. vnoučata žalobce, již nijak netvrdil ani nedoložil, zda spolu žijí ve společné domácnosti, zda a v jakém rozsahu žalobce své dceři pomáhá jak ve vztahu k jejímu zdravotnímu stavu, tak ve vztahu k péči o její děti, netvrdil ani nedoložil, zda je na něm v tomto směru závislá a v jakém rozsahu, netvrdil ani nedoložil jakékoliv skutečnosti ohledně kvality jeho vztahu se svými údajnými nezletilými vnoučaty, ba dokonce nedoložil ani rodinnou vazbu se svou údajnou dcerou.

39. Samotné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí žalovaným je pak opět nedostatečné a částečně nepravdivé. Soud se především neztotožnil s tvrzením žalovaného, že by žalobce nebyl do české společnosti integrován, byť má za sebou jistou trestní minulost. Úvahy žalovaného k přiměřenosti napadeného rozhodnutí, resp. jeho dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života se skutečně koncentrují pouze kolem trestné minulosti žalobce, která však nemůže být z principu zohledněna. Kritéria § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ovšem nezahrnují jen závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, ale právě též délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V jistém smyslu tak působí jako jakási protiváha právě důvodu, pro nějž má být pobytové oprávnění odňato. Z tvrzení žalobce přitom vyplynulo, že v ČR dosud žil na základě nějaké formy pobytového oprávnění, včetně trvalého pobytu jako nejvyšší formy pobytového oprávnění, legálně již přes třicet let, je již v předdůchodovém věku (přes 63 let), s velkou pravděpodobností tak ve státě, jehož je občanem, nebude splňovat podmínky pro nárok (pokud nějaký existuje) na důchod či jinou sociální podporu ve stáří, současně již není v aktivním produktivním věku, byť žalovaný nijak nezjišťoval finanční poměry žalobce. Ve své vlasti má žalobce dle svých tvrzení v podstatě jen jednoho svého bratra, je však pravděpodobné, že po tolika letech života v zahraničí budou jeho další mezilidské a sociální vazby přerušeny či ztraceny. Není proto vyloučeno, že žalobce může v případě návratu ve své vlasti čelit existenčním problémům a sociální izolaci. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný přitom zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce přesvědčivě a dostatečně neodůvodnil, resp. neuvedl, proč vzdálená či méně závažná trestní minulost žalobce natolik odůvodňuje zrušení uvedeného pobytového oprávnění žalobce, že ho nemůžou zvrátit ani uvedená kritéria přiměřenosti. I

tyto úvahy pak bude muset žalovaný v novém řízení a rozhodnutí doplnit a znovu vyhodnotit.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud v daném případě shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je částečně nepřezkoumatelné, a proto jej zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení; právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v navazujícím správním řízení vázán (§78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
41. Žalovaný v novém rozhodnutí bude muset přezkoumatelným způsobem doplnit úvahy o tom, zda zjištěná a prokázaná trestní minulost, včetně přestupkové, představuje závažné narušení veřejného pořádku, zejména, zda žalobce reálně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (a kterého), a to ve světle závěrů naznačené judikatury NSS a smyslu a účelu vykládaných ustanovení jak zákona o pobytu cizinců, tak pobytové směrnice. Na základě těchto úvah pak přezkoumatelným způsobem vyhodnotí, zda jsou splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, včetně podmínky přiměřenosti podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má nárok na náhradu nákladů řízení, které spočívající v nákladech na soudní poplatek a na právní zastoupení advokátem. Zástupce žalobce učinil v řízení dva úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – převzetí a příprava právního zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu].

Odměna za jeden úkon právní služby v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí činí 4.620 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025), celkem 9.240 Kč, k čemuž je nutno dále přičíst náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 450 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 900 Kč. Právní zástupce nesdělil, že je plátcem DPH, soudu je tato skutečnost nicméně z úřední činnosti známa, což i následně ověřil ve veřejně dostupném registru plátců DPH. Soud proto tuto odměnu a náhradu hotových výdajů navýšil o částku 2.129,40 Kč odpovídající této dani (21 %). Podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podléhá soudnímu poplatku ve výši 3.000 Kč podle položky 18 bod 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků, tvořícího přílohu k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Žalobce byl též povinen zaplatit soudní poplatek za svůj návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (viz výše bod 7.), který se stal splatným právní mocí usnesení o jeho nepřiznání, a to ve výši 1.000 Kč (podle položky 20 Sazebníku soudních poplatků). Žalobce však tento soudní poplatek ani na dodatečnou výzvu soudu ze dne 15. 1. 2026 (doručenou téhož dne) dosud neuhradil. Proto jej soud nemohl zahrnout do nákladů řízení, na jejichž náhradu má žalobce právo. Soud dále podotýká, že o žalobě žalobce byl v daném případě povinen rozhodnout ve lhůtě 90 dnů od doručení žaloby podle § 172 odst. 10 zákona o pobytu cizinců; z důvodu blížíícího se konce této lhůty (23. 1. 2026) tak soud již nemohl dále vyčkávat, zda žalobce tento splatný soudní poplatek skutečně uhradí. Uvedený poplatek tak bude soud nucen vymáhat prostřednictvím celních orgánů. Za daných okolností je tak žalovaný povinen žalobci prostřednictvím jeho zástupce zaplatit náhradu nákladů řízení v celkové výši 15.269,40 Kč (9.240 Kč + 900 Kč + 2.129,40 + 3.000 Kč), a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 23. ledna 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně